

KO JE KO

Jovica Aćin (1946, Zrenjanin), piše pesme, kratke priče i eseje, prevodi sa nemačkog, francuskog i engleskog. Objavljene knjige: *Unakrst divljina pamćenja* (1970), *Izazov hermenutike* (1975), *Paukova politika* (1978), *Šljunak i mahovina* (1986), *Poetika rastrojstva* (1987), *Duge senke kratkih senki* (1991), *Poetika krivotvorenja* (1991), *Uništiti posle moje smrti* (1993), *Gatanja po pepelu – o izgnanstvima i logorima* (1993), *Apokalipsa Sad – nacrti o Božanstvenom markizu* (1995), *Leptirov sanovnik* (1996), *Nezemaljske pojave* (1999), *Ljuba Popović – odiseja jedne senke* (2000), *Lebdeći objekti* (2002), *Ko hoće da voli, mora da umre* (2002), *Mali erotski rečnik srpskog jezika* (2003), *Seništa i drugi raskazi* (na makedonskom, 2005), *Dnevnik izgnane duše* (2005), *Dnevnik o vagini* (2005), *Goli demoni/ Nage žene* (koautor-illustrator M. Miletić, 2006), *Pročitano u tvojim očima* (2006), *Šetnja po krovu: Sabrani crteži Franca Kafke* (2007), *Goli pripovedač: O svim stvarima izgubljenim i nađenim* (2008). Živi u Beogradu.

Dejan Aleksić (1972, Bad Oeinhausen, Nemačka) objavio je knjige pesama *Potpuni govor* (1995), *Dokazivanje senke* (1996), *Svagađšnji čas* (2000), *Sobna mitologija* (2003), *Posle* (2005). Dobitnik je „Brankove nagrade“, nagrade „Matičev šal“, „Prosvetne nagrade“, nagrade „Branko Miljković“. Bavi se, takođe, i dečjom književnošću: *Dugme bez kaputa* (2002), *Pustolovine jednog zrna kafe* (2004), *Kad se razboleo Petak* (2006), *Na primer* (2006), *Nežna pesma o nežnom vetru Dovoljubu* (2006), *Božićna priča* (2007). Za stvaralaštvo u oblasti književnosti za decu dobio je nagradu „Politikinog zabavnik“, dva puta nagradu „Neven“ (2005. i 2007), nagradu Sajma knjiga u Banjaluci „Gomionica“, nagradu Radio Beograda. Autor je i nekoliko pozorišnih tekstova za decu. Zastupljen je u brojnim antologijama, a pesme su mu prevedene na engleski, grčki, norveški, bugarski, slovenački i makedonski jezik. Živi u Kraljevu.

Ljubica Arsić (1955, Beograd), diplomirala je književnost na Filološkom fakultetu u Beogradu.

Objavila je dva romana: *Čuvari kazačke ivice* (1988) i *Ikona* (2001), sedam zbirki priča: *Prst u meso* (1984), *Cipele buvine boje* (1998), *Barutana* (1991), *Zona sumraka* (1997), *Samo za zavodnice* (2003), *Tigrastija od tigra* (2003), *Maco, da l' me voliš* (2005). Sastavila je tri antologije: *Na brzaka* (svetske erotske priče, 2002), *Frrrrr* (ženske svetske erotske priče, 2004) i *U moru je moja duša* (priče o moru, 2006). Dobitnica je više nagrada, između ostalih „Borislav Pekić“ i „Isidorinim stazama“ za roman *Ikona*, nagrada „Biljana Jovanović“ časopisa „Pro femina“ za priče „Cipele buvine boje“, nagrade „Laza Kostić“ i „Žensko pero“ za priče „Tigrastija od tigra“ i Andrićeve nagrade za priče *Maco, da l' me voliš*. Knjige i priče su joj prevedene na engleski, italijanski, francuski, ukrajinski, slovački. Živi u Beogradu i predaje književnost u Muzičkoj gimnaziji „Mokranjac“.

Dragana Beleslijin (1975, Novi Sad) diplomirala je srpsku književnost i jezik na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu, gde trenutno pohađa i post-diplomske studije. Piše književnu kritiku i objavljuje u periodici. Živi u Novom Sadu.

Stefano Beni (*Stefano Benni*, 1947, Bolonja, Italija) jedan je od najpoznatijih italijanskih pisaca političke satire. Pored pisanja romana, drama i poezije, bavi se novinarstvom i režijom. Plejadi najčitanijih pisaca u svojoj zemlji pridružio se nakon objavljivanja naučno-fantastičnog romana *Terra!* (1983). Napisao je oko 20 knjiga u različitim žanrovima (politički triler, bajka, groteska...), između ostalih: *Bar Sport* (1976, srpski prevod *Priče iz kafica*, 2007), *Prima o poi'amore arriva* (1981), *I meravigliosi animali di Stranalandia* (1984), *Comici spaventati guerrieri* (1986), *Il bar sotto il mare* (1987, srpski prevod *Kafić ispod mora*, 1996), *Baol* (1990, srpski prevod 2008), *Ballate* (1991), *L'ultima lacrima* (1994), *Elianto* (1996), *Bar Sport Duemila* (1997), *Blues in sedici* (1998), *Teatro* (1999), *Spiriti* (2000), *Dottor Niù, corsivi diabolici per tragedie evitabili* (2001), *Saltatempo* (2001), *Achille pie' veloce* (2003), *Margherita Dolcevit* (2005). Njegova dela su naročito popularna među mlađom

čitalačkom publikom. Benijevi romani, zbirke priča i nekoliko knjiga poezije prevedeni su na više svet-skih jezika. Pored književnog rada, Beni piše kolonne za časopise *Panorama* i *Il manifesto*, bavi se režijom i pozorišnom umetnošću. Živi u Rimu.

Andrej Blatnik (1963, Ljubljana), studirao je komparativnu književnost i sociologiju kulture i stekao diplomu magistra iz američke književnosti i doktorat iz studija komunikacija. Radi kao urednik u izdavačkoj kući „Cankarjeva založba“, podučava kreativno pisanje i u uređivačkom je odboru mesečnika „Literatura“. Do sada je objavio dva romana: *Baklje i suze (Plamenice in solze, 1987)* i *Tao ljubavi (Tao ljubezni, 1996)* i četiri zbirke kratkih priča: *Buketi za Adama venu (Šopki iz Adama venijo, 1983)*, *Biografije bezimernih (Biografije brezimenih, 1989)*, *Promene kože (Menjave kož, 1990)* i *Zakon želje (Zakon želje, 2000)*. Pored toga, objavio je i zbirku eseja posvećenu savremenoj američkoj književnosti, posebno meta-beletristici, pod nazivom *Papirnati lavirinti (Labirinti iz papirja, 1994)*, zbirku kulturoloških kritika *Gledanje preko ramena (Gledanje čez ramo, 1996)* i zbirku eseja o književnosti u digitalnoj eri *Neonski pečati (Neonski pečati, 2005)*. Napisao je pet radio drama i preveo je nekoliko knjiga sa engleskog jezika. Dobio je nekoliko važnijih slovenačkih književnih nagrada. Živi u Ljubljani.

Marina Ivanovna Cvetajeva (1892, Moskva – 1941, Jelabuga), ruska pesnikinja, rođena je u porodici intelektualaca. Nakon oktobarske revolucije, 1922, emigrirala je iz Sovjetskog Saveza i živela u Pragu, Berlinu i Parizu. U domovinu se vratila 1939, ali doživljava razočarenje jer nije mogla da objavljuje, muž joj je streljan, a kćerka otpremljena u logor. Nakon što su joj i prijatelji počeli da okreću leđa, obesila se u Jelabugi. Važnija dela – poezija: *Večernji album* (1910), *Čarobni fenjer* (1912), *Vrste* (1921), *Carica devojka* (1922), *Poema kraja* (1924), *Stepenište* (1926), *Posle Rusije* (1928), *Pacolovac* (1956), *Poema vazduha* itd. Proza: *Moj Puškin* (1937), *Zemaljska znamenja*, *Dom pored Pimena*, *Kula u bršljanu*, *Hlistovke* i *Povest o Sonječki* (I deo 1934, II deo 1976). Cvetajeva je izuzetan predstavnik posleoktobarske moderne ruske književnosti. veliki broj njenih dela je preveden na skoro sve značajnije jezike.

Igor Cvijanović (1979, Tuzla), završio je studije Engleskog jezika i književnosti na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu, gde trenutno piše magi-

starski rad na temu karakterizacije u izabranim romanima britanskog pisca Martina Ejmsa. Bavi se prevodenjem i radi kao predavač u centru za strane jezike „Lingva“ u Novom Sadu.

Sava Damjanov (1956, Novi Sad), redovni je profesor novosadskog Filozofskog fakulteta (predmeti: Srpska književnost 19. veka i Kreativno pisanje). Piše prozu, književnoistorijske ogleda i književnu kritiku. Njegove priče zastupljene su u većini antologija savremene srpske proze; njegovi tekstovi prevedeni su na engleski, nemački, francuski, mađarski, ruski, poljski, slovački, ukrajinski, slovenački, makedonski, bugarski i rusinski jezik; kao gost-profesor predavao na mnogim evropskim univerzitetima. Objavljene knjige proze: *Istraživanje Savršenstva* (1983), *Kolači, Obmane, Nonsensi* (1989), *Pričke* (1994), *Povesti različne* (1997), *Glosolalija* (2001. i 2007. drugo, dopunjeno izdanje), *Remek-delca* (2005); knjige studija i eseja: *Koreni moderne srpske fantastike* (1988), *Šta to beše mlada srpska proza?* (1990), *Koder: Istorija jedne recepcije* (1997), *Novo čitanje tradicije* (2002), *Eros i Pol(r)nos* (2006); antologije: *Graždanski erotikon* (1997. i 2005. drugo, dopunjeno izdanje), *Postmoderna srpska fantastika* (1994. i 2004. drugo, dopunjeno izdanje), *Novi Sad-zemlji raj I-II* (u koautorstvu sa Lidijom Mustedanagić, 2003-2004); priređivao za štampu dela srpskih pisaca 18, 19. i 20. veka; uređivao časopise *Pismo* i *Sv. Dunav*, kao i *Biblioteku srpske fantastike*.

Aleksandar Dundešin (1974, Novi Sad), diplomirao je na odseku za srpsku književnost Filozofskog fakulteta u Novom Sadu. Uređivao je književni časopis „Stanje stvari“. Piše prozu, književnu kritiku i eseje. Objavio je roman *U napukloj ljusci* (2002). Živi u Novom Sadu.

Milenko Fržović (1954, Sinj), objavio je šest knjiga pesama: *Dan i noć* (1978), *Pesma velikog srca* (1981), *Staze* (1988), *Došao sam iz nepoznatih lepih krajeva* (1991), *Kružević oko sunca* (2003) i *Besplatno buđenje* (2005). Živi i radi u Novom Sadu kao samostalni umetnik, pesnik i slikar.

Antonio Gamoneda (1931, Ovijedo, Španija), jedan je od najvažnijih savremenih španskih pesnika. Debitovao je knjigom *Nepomični ustanak* (1960), a usledile su zbirke *Opis laži* (1977), *Kastiljanski bluz* (1982), *Nadgrobnji spomenici* (1987), *Knjiga hladnoće* (1992), *Knjiga otrova* (1995) i *Zgarište gubitka* (2003).

Telo simbola (1997) je njegova zbirka tekstova o slikarstvu i poeziji. Za zbirku objavljenu pod naslovom *Doba* dobio je Nacionalnu nagradu za poeziju 1988. godine, a 2006. dobio je Servantesovu nagradu.

Vladimir Gvozden (1972, Novi Sad), magistrirao je na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu, gde radi kao asistent na odseku za komparativnu književnost. Objavio je sledeće knjige: *Jovan Dučić u Mančestru: ogleđ iz imagologije* (2003) i *Činovi prisvajanja: od teorije ka pragmatiki teksta* (2005). Prevodi sa engleskog jezika. Živi u Novom Sadu.

Teri Iglton (Terry Eagleton, 1943, Salford, Engleska), levičarski književni kritičar katoličkog porekla i profesor teorije kulture na Univerzitetu u Mančesteru. Jedan je od najpoznatijih književnih teoretičara današnjice, sa karakterističnim žovijalnom stilom kojim pristupa najhermetičnijim temama. Napisao je preko četrdeset knjiga, a najčuvenije delo mu je studija *Književna teorija* (*Literary Theory*; 1983), opis i kritika teorije recepcije, hermeneutike, strukturalizma i post-strukturalizma, sa ukazivanjem na društvenu i političku relevantnost književnih tekstova. Ova knjiga je doživela i svoj nastavak, *Posle teorije* (*After Theory*; 2003).

Dejan Ilić (1961, Travnik), pesnik i prevodilac. Završio italijanski jezik i književnost na Filološkom fakultetu u Beogradu. Objavio sledeće knjige poezije: *Figure* (1995), *U boji bez tona* (1998), *Lisabon* (2001), *Duvanski put* (2003) i *Kvart* (2005). Pesnički prevodi: Salvatore Kvizimodo, *I odmah je veče*; Leonardo Sinizgali, *Mušice u boci*; Valerio Magreli, *Prirode i šare*; Bartolo Katafi, *Zimska hiromantija*; Ćezare Paveze, *Dve cigarete*; Umberto Fjori, *Govoriti zidu*; Valerio Magreli, *Vežbe iz tiptologije*; Fabio Pusterla, *Stvari bez istorije*; Đorđo Orelčić, *U porodičnom krugu* i antologija savremene italijanske poezije *Telo i pogled. Novi italijanski pesnici*. Preveo i četiri knjige Žana Bodrijara: *O zavođenju*, *Cool Memories*, *Iluzija kraja* i *Duh terorizma*. Živi i radi u Beogradu.

Saša Jelenković (1964, Zaječar), diplomirao je na grupi za opštu književnost i teoriju književnosti na Filološkom fakultetu u Beogradu. Bio je urednik za poeziju u „Književnoj reči“ i „Reči“, i sekretar redakcija u časopisima „Istočnik“ i „Poezija“ od 1992. do 1999. godine. Objavio je knjige pesama *Neprijatna geometrija* (1992), *Ono što ostaje* (1993), *Heruvimske tajne* (1994), *Kraljevska objašnjenja* (1998),

Knjiga o srcu (2002), *Elpenorova pisma* (2003), *Elpenorovo buđenje* (2004) i *Elpenori* (2006). Dobitnik je književnih nagrada „Matičev šal“, „Milan Rakić“ i „Vasko Popa“, kao i stipendije iz Fonda „Borislav Pekić“ za 2005. godinu. Pesme su mu prevedene na engleski, nemački, francuski, italijanski, rumunski, kineski, slovenački i objavljivane u inostranim časopisima i antologijama. Živi i radi u Zaječaru kao direktor Matične biblioteke „Svetozar Marković“.

Marija Kajtez (1976, Novi Sad), studirala filozofiju na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu. Od 1999. do 2003. godine živela je u Milanu i radila u prestižnom ateljeu za umetničku grafiku *Grafica Uno*. Prevela je kratak roman Alesandra Karere (Alessandro Carrera) *Čudesan život diplomiranih književnika* 2007. godine (*La vita meravigliosa dei laureati in lettere*), i roman Stefana Benija (Stefano Benni) *BAOL Jedna mirna režimska noć* 2008. godine (*BAOL Una tranquilla notte di regime*). Živi u Novom Sadu.

Ireneuš Kanja (Ireneusz Kania, 1940, Wieluń, Poljska) u poljskom kulturnom pejzažu posve je izuzetna ličnost. Izvrstan je prevodilac sa preko dvadeset jezika, između ostalih: sanskrita, tibetskog, hebrejskog, romanskih jezika, a pre svega s rumunskog. Vrstan je poznavalac Kabale, kultura Indije, Tibeta, Kine i rumunske humanistike, mnogih religija, osobito budizma i hrišćanstva. Autor je brojnih tekstova-eseja koje je decenijama objavljivao u periodici, uvrstivši neke i u svoju jedinu knjigu *Ściezka nocy* (*Staza noći*, 2001).

Danilo Kiš (1935, Subotica – 1989, Pariz) osnovnu školu i gimnaziju pohađao je u Mađarskoj. Njegov otac biva uhapšen 1944. u jednoj antisemitskoj raciji i odveden u Aušvic, gde je ubijen zajedno s hiljadama drugih Jevreja. Ostatak porodice Crveni krst repatriira u Crnu Goru, na Cetinje, u zavičaj Kišove majke, gde dovršava gimnazijsko školovanje. 1954. godine se upisao na Filozofski fakultet u Beogradu, da bi 1958. diplomirao na novoosnovanoj grupi za opštu književnost, čime je postao njen prvi diplomac. Godinama je živio kao slobodni književnik i prevodilac, a jedno vreme je vodio i međunarodnu saradnju u Udruženju književnika Srbije. Takođe, niz godina je radio kao lektor za srpski jezik i književnost u Strazburu, Bordou i Lilu. Za dopisnog člana Srpske akademije nauka i umetnosti izabran je 1988. godine. Poslednje godine je živio kao profesionalni književnik u Parizu i Beogradu. Pisao je

priopetke, romane, drame, pesme, eseje i polemičke rasprave, a prevodio je s ruskog, mađarskog, francuskog i engleskog. Njegova prva knjiga objavljena je 1962, a sadrži dva kratka romana: *Mansarda* i *Psalm 44*, slede *Bašta, pepeo* (roman, 1965), *Rani jadi: za decu i osetljive* (pripovetke, 1970), *Peščanik* (roman, 1972), *Po-etika* (eseji, 1972), *Po-etika, knjiga druga* (intervjui, 1974), *Grobnica za Borisa Davidoviča: sedam poglavlja jedne zajedničke povesti* (pripovetke, 1976), *Čas anatomije* (polemike, 1978), *Noć i magla* (drame, 1983), *Homo poeticus* (eseji i intervjui, 1983), *Enciklopedija mrtvih* (pripovetke, 1983), *Gorki talog iskustva* (intervjui, 1990), *Život, literatura* (eseji, 1990), *Pesme i prepevi* (1992), *Lauta i ožiljci* (pripovetke, 1994), *Skladište* (eseji i pripovetke, 1995), *Varia* (eseji i pripovetke, 1995), *Pesme, Elektra* (poezija i adaptacija drame "Elektra", 1995). Kiš je jedan od najprevođenijih pisaca, dobitnik niza uglednih domaćih i prestižnih međunarodnih književnih nagrada.

Aleksandra Korda Petrović (1965, Beograd), docent je na Filološkom fakultetu u Beogradu, predaje češku književnost na Grupi za češki jezik i književnost. Objavljuje radove u naučnim slavističkim publikacijama i prevodi sa českok. Autor je knjige *Od robota do insekata - Recepcija dramskog dela Karela Čapeka u srpskoj kulturi* (2006). Prevela je roman Jaroslava Rudiša *Nebo pod Berlinom* (2005).

Milan Kundera (1929, Brno, Češka), češko-francuski prozaik, dramski pisac i esejista. Jedan je od najviše prevođenih čeških disidentskih pisaca. Njegova dela *Smešne ljubavi*, *Šala*, *Oproštajni valcer*, *Nepodnošljiva lakoća postojanja* i dr. imala su u našoj sredini status kulturnih knjiga. Kada je 70-ih godina emigrirao u Pariz, počinje da piše na francuskom. Kao esejista, bavi se pre svega istorijom i teorijom romana.

Arijana Luburić (1977, Novi Sad), magistrirala je na odseku za anglistiku na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu, gde radi kao asistent na nekoliko predmeta iz engleske i američke književnosti. Objavila je studiju o elementima fantastike u prozi Salmana Ruždija pod nazivom *Ruždi i more priča* (2007). Živi u Novom Sadu.

Mirko Magarašević (1946, Beograd), pesnik, esejista, književni kritičar, putopisac i urednik. Objavio je knjige pesama: *Pogoci za vučje i druge oči*

(1969), *Povorke trougla 1999* (1971), *Senke besmrtnosti* (1975), *Sjaj Vavilona* (1980), *Zagoneti večnosti* (1984), *Varvarija* (1988), *Glasovi Kosova* (1990), *Strele Erosove* (1995), *Dante u paklu* (1999), *Molbenik Svetog Save* (1999, 2001), *Naš vrli, domaći svet* (2006), *Svetosavski kalem* (2007); knjige eseja: *Znaci duha podneblja* (1979), *Duh i dah Beograda* (2007); studije: *Hadrijan, Margerite Jursenar* (1988), *Pesnik Dositej* (1992); kritike: *Svetlosti književnosti* (1991), *Pesničko pamćenje* (1993). Izabrao/priredio: T. S. Eliot, *Izabrane pesme* (1977), D. H. Lorens, *Tajne feniksa* (1977), A. P. Čehov, *Izabrane priče* (1977, 1980, 1988), A. P. Čehov, *80 priča i novela* (1986), Desanka Maksimović, *Izabrane pesme* (1987). Pokretač grupe književnih kritičara, intelektualaca i pisaca oko udruženja „Isidora Sekulić“ (osnovanog 1995) koje održava godišnje književno-naučne skupove Isidorini dani u zajednici sa Kolarčevom zadužbinom. Glavni urednik i osnivač časopisa „Isidorijana“ i inspirator istoimene književne nagrade bijenalne zasnovanosti.

Alberto Mangel (*Alberto Manguel*, 1948, Buenos Ajres), državljanin je Kanade, a trenutno živi u Francuskoj. Detinjstvo je proveo u Izraelu, gde mu je otac službovao kao argentinski ambasador, a potom je pohađao školu u Argentini. U Evropu odlazi 1968. i nekoliko narednih godina, sa izuzetkom jedne godine provedene ponovo u Buenos Ajresu kada je radio kao novinar lista *La Nación*, živio je u Španiji, Francuskoj, Engleskoj i Italiji, zarađujući povremeno kao čitač tekstova za različite izdavačke kuće. Sredinom sedamdesetih godina proteklog veka prihvatio je ponudu da radi kao pomoćnik urednika za „Les Editions du Pacifique“, izdavačku kuću na Tahitiju. Po objavljivanju *Rečnika izmišljenih mesta* (*The Dictionary of Imaginary Places*, napisanog u saradnji sa Đanijem Gvadalupijem), 1982, preselio se u Kanadu. Priredio je preko deset antologija kratkih priča sa najrazličitijim temama, od fantastičnih do erotskih, i napisao nekoliko knjiga kako lepe književnosti tako i stručnih: među ostalima knjigu *Istorija čitanja* (*A History of Reading*), za koju je dobio francusku nagradu „Prix Médicis“, prevedenu na trideset dva jezika i u *Tajmsovom književnom dodatku* (*Times Literary Supplement*) svrstanu među knjige godine, potom knjigu eseja *U šumi iza ogledala: Eseji o rečima i svetu* (*Into the Looking-Glass Wood: Essays on Words and the World*), *Čitalačke slike* (*Reading Pictures*), *Sa Borhesom* (*With Borges*), *Biblioteka noću* (*The Library at Night*), *Grad reči* (*The City of Words*) i romane *Stigoše vesti iz ino-*

stranstva (News from a Foreign Country Came), Stevenson pod palmama (Stevenson Under the Palm Trees). Redovno piše za novine i časopise širom sveta. Dobitnik je više značajnih nagrada i mnogobrojnih priznanja, među kojima je i Gugenhajmova stipendija. U Francuskoj mu je dodeljena titula „Ordre des Arts et des Lettres“, a na PROSEFEST-u 2008. u Novom Sadu nagrada „Milovan Vidaković“.

Silvija Monros-Stojaković (1949, Buenos Ajres, Argentina), osnovnu školu, gimnaziju i filološke studije završila je u Beogradu. Svoj književni rad započela je 1976. godine kao prevodilac, a do danas se ogleдалa u monografskoj i kritičkoj esejistici, poeziji i u romaneknoj, putopisnoj i epistolarnoj prozi. Objavila je *Poslednje Kortasarove školice* (prepiska sa Kortasarom, 1991), *Ogledalo ljubavi* (prepiska Olje Ivanjicki i Leonida Šejke, 1994), *Grad nad gradovima* (elektronski odgovor Milosrdnom anđelu, 2000), *Ortegina Klepsidra* (ogledi o filozofiji Hosea Ortege i Gasete, 2001), *Nastaviće se...* (roman, 2002), *Mi, Salvador Dali* (monografija, 2004), *Moja Argentina* (putopis, 2005), *Sve u svemu – zbirka ćutnji* (poezija, 2006). Zahvaljujući istovetnom poznavanju srpskog i španskog jezika, prevela je u oba pravca preko sto bibliografskih jedinica, a nije zanemarljiv ni njen pionirski doprinos prevodenju katalonske književnosti (Kortasar, Marijas, R. Montero, Andrić, Simović, Kovačević i dr). Živi u Beogradu.

Jagna Pogačnik (1969, Zagreb), diplomirala je kroatistiku i južnoslavenske filologije na Filozofskom fakultetu u Zagrebu. Od 2000. godine deluje kao samostalna književna kritičarka i prevoditeljka. Književne kritike, eseje i rasprave objavljuje od 1989. u brojnim novinama i časopisima, na Hrvatskom radiju i Hrvatskoj televiziji. Uređivala je časopise za književnost „Rijek“ (1990) i „Zor“ (1995-96). Od 2000. do 2003. bila je stalna književna kritičarka emisije „Knjižnica“ na Hrvatskoj televiziji. Od 2000. godine stalna je književna kritičarka „Jutarnjeg lista“, gde nedeljno prati domaću proznu produkciju, a od 2005. kolumnistica ljubljanskog „Dnevnika“. Kritički tekstovi prevodeni su joj na slovenački, nemački i francuski jezik. Objavila je knjige književnih kritika *Backstage* (2002) i *Proza poslije FAK-a* (2006), izbor iz hrvatske fantastične proze *Prodavaonica tajni* (2001), te izbore iz nove hrvatske proze *Seks&grad* (2004) i *Najbolje priče 2005* (2006). Koautorica je (s Milovanom Tatarinom) čitanke za 5. razred osnovne škole *Pssst! Knjige govore* (2003).

Sa slovenačkog je prevela dvadesetak prozних knjiga, desetak drama i stotinjak književnih i stručnih tekstova objavljenih u periodici. Za prevod knjige Andreja Blatnika *Zakon želje* 2000. godine nagrađena je međunarodnom nagradom „Kulturkontakta“ iz Beča. Članica je Društva hrvatskih pisaca, Hrvatskog društva književnih prevoditelja, Hrvatske zajednice samostalnih umjetnika i Matice hrvatske. Živi u Zagrebu.

Alek Popov (1966, Sofija), prozni i dramski pisac. Diplomom iz Klasične filologije stekao je na Školi Svetog Konstantina-Ćirila Filozofa, a kasnije je i magistrirao bugarski jezik i književnost na Sofijskom univerzitetu. Jedan je od najčitanijih i najprevođenijih savremenih bugarskih pisaca. Do danas je na bugarskom jeziku objavio osam zbirki kratkih priča. Njegove kratke priče i eseji prevodeni su na nemački, turski, poljski, srpski, francuski, makedonski i italijanski jezik. Prvi roman *Misija: London*, zasnovan na njegovim živopisnim impresijama o Velikoj Britaniji, gde je boravio kao kulturni ataše Bugarske ambasade, pojavila se 2001. godine i do sada je doživela nekoliko reizdanja. Preveden je na francuski, nemački, mađarski, srpski, makedonski, poljski i italijanski, a 2008. godine doživeti će i svoju filmsku ekranizaciju. Do sada je objavio i zbirke eseja *Saputnik radikalnog mislioca* (2005), *Mitologija tranzicije* (2006), *Potpuni tečaj za napredne* (2007), dok je njegov najnoviji roman *Crna kutija* (2007) dobio nagradu „Elias Canetti“. Popov potpisuje i nekoliko radio drama, emitovanih na Bugarskom nacionalnom radiju: *Ponovo zajedno* (1994), *Buba-lenja* (1995), *Kasapin iz Crvene doline* (1996) *Banka celog svemira* (1997) i *Misija: London* (2004). Dobitnik je više književnih nagrada. Sekretar je bugarskog P. E. N. centra i živi u Sofiji.

Žarko Radaković (1947, Novi Sad), školovao se u Zemunu, Beogradu (studije svetske književnosti) i Tbingenu (studije germanistike, istorije umetnosti i filozofije). Autor je romana *Tübingen* (1990), *Ponavljanja* (zajedno sa Skotom Abotom, 1994), *Knifer* (1994), *Emigracija* (1997), *Pogled* (2002) i *Vampir* (2008, u pripremi). Preveo je dvadeset dve knjige Petera Handkea. Autor je niza zbornika i antologija. Od 1978. živi u Nemačkoj. Krajem osamdesetih godina radi kao urednik nemačkog časopisa za književnost i umetnost „Das Nachtcafé“, a od 1990. urednik je na radiju *Deutsche Welle*. Od 1990. godine živi u Kelnu.

Biserka Rajčić (1940, Jelašnica kod Niša), završila je studije slavistike u Beogradu. Od 1962. bavi se prevodenjem slovenskih književnosti, teorije književnosti, teatrologije, filmologije, estetike, filozofije, historiografije, istorije umetnosti, politikologije, teologije i dr. Objavila je 68 knjiga prevoda (poezija, proza, drame, filozofija, eseistika, politikologija i sl.) i knjige: *Pisma iz Praga* (1999), *Poljska civilizacija* (2003), *Moj Krakov – iz kulturne arheologije grada* (2006) i *Šopen, Žorž Sand i njena deca* (radio drama s CD), kao i niz tekstova u časopisima nekadašnje Jugoslavije i Srbije. Posebno mesto u njenom radu predstavlja proučavanje i prevodenje poljske esejistike. Uskoro izlazi njena *Antologija poljskog eseja*. Dobitnik je brojnih domaćih i stranih nagrada, između ostalih Povelje Narodne biblioteke Srbije za doprinos bibliotekarstvu, nagrade „Jovan Maksimović“ za prevod s ruskog, nagrade za životno delo Udruženja književnih prevodilaca Srbije, Povelje Radio Beograda 2 za dugogodišnju saradnju na polju književnosti i kulture i poljskih: nagrade Udruženja autora i kompozitora ZAiKS, Srebrni orden za zasluge za Poljsku koju dodeljuje Predsednik Republike Poljske, Nagrade Ministarstva spoljnih poslova Poljske za popularisanje Poljske u svetu, nagrade „Zbignjev Dominjak“ za dugogodišnje prevodenje poezije i nagrade „Stanislav Ignaci Vitkjević“ za popularisanje poljske pozorišne kulture. Živi u Beogradu.

Draginja Ramadanski (1953, Senta), doktorirala je na Filološkom fakultetu u Beogradu na grupi za ruski i češki jezik i književnost. Sarađuje sa mnogobrojnim listovima i časopisima. Osim prevoda (Sologub, Baškircева, Cvetajeva, Genis, Epštein, Jerofejev, Krusanov, Siveri, Kozlov, Konc i dr.), objavljuje prikaze, članke, eseje. Dobitnik je više nagrada iz oblasti prevodilaštva. Živi u Senti.

Ana Ristović (1972, Beograd), diplomirala je srpsku književnost i jezik sa opštom književnošću na Filološkom fakultetu u Beogradu. Objavila je pesničke knjige: *Snovidna voda* (1994), *Uže od peska* (1997), *Zabava za dokone kćeri* (1999), *Život na razglednici* (2003) i *Oko nule* (2006). Dobitnica je „Brankove nagrade“, nagrade „Branko Miljković“, nagrade sajma knjiga u Igalu i nemačke nagrade „Hubert Burda Preis“ za mladu evropsku poeziju. Piše književnu kritiku, eseje i prevodi sa slovenačkog jezika. Živi u Beogradu.

Milica Seljački (1980, Kikinda), magistrirala je na na odseku za srpsku književnost Filozofskog fakulteta u Novom Sadu, i radi kao lektor na Radio Novom Sadu. Piše oglede iz istorije književnosti i književnu kritiku. Objavljuje u periodici. Živi u Novom Sadu.

Marija-Joanna Stojadinović (1951, Sliven, Bugarska) osnovno i srednje muzičko obrazovanje stiče u Sofiji, a 1971. dolazi u Beograd na studije na Muzičkoj akademiji. Kasnije stiče kvalifikacije pozorišnog novinara i od 1978. godine profesionalno se bavi novinarstvom. Radi kao dopisnik za kulturu i umetnost za više pisanih i elektronskih medija u Bugarskoj. Prevodenjem, sa srpskog na bugarski i sa bugarskog na srpski, aktivno se bavi od 1975. godine. Član je Udruženja književnih prevodilaca, Udruženja stručnih i naučnih prevodilaca i Udruženja novinara Bugarske. Njen prevodilački opus obuhvata širok spektar autora i dela (sa srpskog – M. Kapor, D. Kovačević, B. Nušić, M. Nikolajević, M. Ojdanić, M. Đurđević, S. Pešić, F. Puntar, M. Belović, V. Bajac, S. Basara, D. Jančar, P. Golubović, D. Popović, M. Ševarlić, A. Popović, S. Šnajder, D. Radović; sa bugarskog – D. Popov, V. Petrov, A. Strašimirov, I. Vazov, J. Jovkov, E. Pelin, V. Balabanov, E. Josifova, M. Gorki – A. Morfov, G. Gospodinov, B. Kurtaševa, A. Popov, E. Dvorjanova, G. Borisov, B. Minkov, B. Rusev, M. Dimitrov i dr). Živi i radi u Beogradu sa statusom slobodnog umetnika.

Lucija Stupica (1971, Šmarje pri Jelšah, Slovenija), studirala je arhitekturu. Bavi se dizajnom enterijera i piše, između ostalog, i članke o arhitekturi i dizajnu za stručne i popularne časopise. Jedna je od pokretača i vođa pesničkog festivala *Pranger* na kojem se okupljaju kritičari i pesnici iz Slovenije i drugih država. Svojim pesničkim prvencom *Čelo na soncu* (*Čelo na suncu*, 2001) dokazala je da je jedna od najperspektivnijih savremenih slovenačkih pesnikinja. Usledile su zbirke poezije *Vetrolov* (2004) i *Otok, mesto in drugi* (*Ostrvo, grad i drugi*, 2008). Živi u Ljubljani.

Predrag Šaponja (1972, Novi Sad), diplomirao je engleski jezik i književnost na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu. Preveo je knjige Doris Lesing, Alis Manro, Ajris Merdok, Luiz Velš, Mišela Fejbera... Dobitnik je nagrade Društva književnika Vojvodine za prevod godine (2007). Živi u Novom Sadu.

Slobodan Tišma (1946, Stara Pazova), studirao je književnost u Novom Sadu i Beogradu. U mladosti se bavio konceptualnom umetnošću i rok muzikom. Objavio je četiri knjige: *Marinizmi* (1995), *Vrt kao to* (1997), *Blues diary* (2001) i *Urvidek* (2005), za koju je dobio nagradu „Stevan Sremac“. Živi u Novom Sadu.

Divna Vuksanović (1965, Beograd), diplomirala je na Fakultetu dramskih umetnosti u Beogradu (1988) i Filozofskom fakultetu u Beogradu (1992); magistrirala je iz oblasti teatrologije (1993), a doktorirala iz domena savremene filozofije i estetike (1998). Do sada je objavila tri naučne studije iz oblasti estetike, teorije kulture i medija i 9 književnih ostvarenja (poezija, poetska proza, kratka proza, romani za decu). Objavljene knjige iz književnosti: *Madona dugog vrata* (1992); *Opažač, opažena* (1997); *Glava harfe* (s D.J. Danilovom) (1998); *Život s trolovima, I deo* (1998); *Patološke priče* (1999); *Život s trolovima I i II* (2002); *Štipaljka u hulahopkama* (2004); *Avanture sa stvarima* (2003); *Lezi mi na leđa, trole!* (2006). Radi kao vanredni profesor na Fakultetu dramskih umetnosti Univerziteta umetnosti u Beogradu.

Peter Zilahi (*Péter Zilahy*, 1970, Budimpešta) mađarski autor, čiju prozu i poeziju naširoko prevode i izvode u pozorištima, kombinujući fotografiju i interaktivne medije. Za zbirku pesama *Statua pod belim čaršavom spremna da skoči* (1993), dobio je nagradu „Moris Zigmond“. Njegov roman-rečnik, *Poslednji prozor - Žirafa* (1998) preveden je na 18 jezika. Bio je glavni urednik edicije svetske književnosti, prvo u „Jak Buks“, a kasnije u „Gondolat Pablišers“. Izlagao je svoje radove u Akademiji Šlos Solitud (2003), u okviru koje mu se pojavila i knjiga kratkih priča *Drei (Tri)*, a 2007. godine objavio je zbirku *Tri plus 1*, napisanu u sedam rodova. Autor redovno objavljuje svoje radove u frankfurtskom „Algemajne Cajtungu“, zatim u „Tagešpilu“ i „Di Veltu“. Trenutno živi u Berlinu.

Filip Žakote (*Philippe Jaccottet*, 1925, Mudon, Švajcarska), jedan je od najvećih živih evropskih pesnika. Prevodio je Mana, Muzila, Helderlina, Ril-

kea, Ungaretija. Zbirke pesama: *Requiem* (1947), *L'Effraie et autres poésis* (1953), *L'Ignorant, poèmes 1952-1956* (1958), *Airs, poèmes 1961-1964* (1967), *Leçons* (1969), knjiga izabranih pesama *Poèmes 1946-1967* (1971), s predgovorom Žana Starobinskog, koja uključuje pesme iz prethodne četiri zbirke, *Chants d'en bas* (1974), *À la lumière d'hiver* (1977), *Pensées sous les nuages* (1983). Treba pomenuti i dve knjige pesama i kratkih proza, *Cahier de verdure* (1990) i *Après beaucoup d'années* (1994). Od 1953, već više od pedeset godina, živi u mestašcu Grinjan (regija Drom) na jugu Francuske.

Nikola Živanović (1979, Kragujevac) student je opšte književnost i teorije književnosti na Filološkom fakultetu u Beogradu. Piše pesme, eseje, književne kritike i prevodi poeziju sa engleskog. Objavio je dve zbirke pesama: *Aleja časovnika* (sa Aleksandrom Šarancem, 1998) i *Narcisove ljubavne pesme* (1999).

Sofija Živković (1985, Kragujevac), studira srpski jezik i književnost sa opštom lingvistikom na Filološkom fakultetu u Beogradu. Objavljuje po periodici. Živi u Beogradu.

Zoran Živković (1948, Beograd), diplomirao je, magistrirao i doktorirao na odseku za opštu književnost sa teorijom književnosti na Filološkom fakultetu u Beogradu. Autor je 16 proznih dela: *Četvrti krug* (1993), *Vremenski darovi* (1997), *Pisac* (1998), *Knjiga* (1999), *Nemogući susreti* (2000), *Sedam dodira muzike* (2001), *Biblioteka* (2002), *Koraci kroz maglu* (2003), *Skrivena kamera* (2003), *Vagon* (2004), *Četiri priče do kraja* (2004), *Dvanaest zbirki i čajdžinica* (2005), *Most* (2006), *Gospođica Tamara*, *Čitateljka* (2006), *Amarkord* (2007) i *Poslednja knjiga* (2007). Trenutno je jedan od najprevođenijih savremenih srpskih književnika (engleski, nemački, španski, portugalski, danski, grčki, korejski, ruski, češki, francuski, bugarski, slovenački...). Dobitnik je „Svetske nagrade za fantastiku“ (2003), nagrade „Miloš Crnjanski“ (1994), nagrade „Isidora Sekulić“ (2007), kao i nagrade „Stefan Mitrov Ljubiša“ (2007) za ukupno prozno stvaralaštvo. Živi i radi u Beogradu.